

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 21.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940304464/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Andet Brev

Kjære Mathilde!

Endelig sidder jeg i Ro i min egen Stue, i den Hensigt at begynde den Beskrivelse af vort daglige Liv, jeg har lovet Dig. Jeg vilde ønske jeg havde Carl Bernhards Talent til at skildre det Middelmaadige, thi saa lader Sligt sig dog læse med Interesse, men desværre øver det en altfor nedslaaende Virkning paa mig, til at jeg kan bedømme det rigtigt. Du mærker nok at jeg er i daarligt Humeur; og vil Du vide hvorfor? Jeg kjeder mig! Jeg har mistet hvad jeg havde, og intet faaet i Stedet. I Begyndelsen var det mig næsten umuligt at holde mine Tanker sammen ved Underviisningen; efter gammel Vane flagrede de omkring paa egen Haand, men nu ere de dresse-rede, de Stakler, og staae paa Vagt ved Læsebordet, at passe paa, om Børnene ingen Optøier gjøre. Det gaaer interessant til, kan Du troe; omtrent i den Stil: Hov'det i Veiret, Hertha! Emma bestiller ingenting! – Det er fjerde Gang, Du har den Lectie om, Carl! o.s.v.

Naar nu Læsetiden er forbi, og jeg kommer ned i Stuen, holder Forpagteren sig forpligtet til at conversere mig, hvilket jeg gjerne kjøbte mig fri for at høre paa, hvis det gik an. »Herskabet« var den første Gjenstand for Underholdningen, og den holdt utrolig længe ud. Jeg kunde være vis paa hver Middag at faae Historien om den aristocratiske Baron, der er melancholsk, og Ingen seer, undtagen i Forretningssager; om Stamherren, Baron Axels Nedladdenhed og øvrige fortræffelige Egenskaber, samt mange Beklagelser over at dette Vidunder er paa en Udenlandsreise, da jeg saa ikke kan faae ham at see! Og endelig om den unge Frøken Anna, som kjeder sig, og gjerne vilde omgaaes os Andre, »hvis hun bare maatte.« Nu har han dog forladt denne Gjenstand, og begyndt at afhandle de andre Familiars Affairer. I Begyndelsen sad jeg med stille Resignation, og gjorde mig Umage for at tænke paa andre Ting, men det holdt jeg ikke længe ud. Nu har jeg begyndt at komme ham i Forkjøbet, ved

selv at bringe mindre trivielle Gjenstande paa Bane: Politik, Nationalitet, Litteratur, alt har jeg stræbt at vække hans Interesse for – men forgæves! Om ham gjælder det bogstaveligt: Som man raaber i Skoven faaer man Svar! thi alt hvad jeg kan faae ud af ham, er et Echo af mine egne Yttringer. Hans Kone er en kvindelig Udgave af Holbergs Stundesløse. Har hun siddet stille i ti Minuter, kan man være vis paa at hun faerer ud, som en Vind, saa i Kjøkken, saa i Kjælder, hvor hun altid troer sin Nærværelse nødvendig, for, som hun siger, at holde Alt i Orden og Rolighed, og hvor naturligviis hun alene volder Uro. Naar hun saa pustende og stønnende kommer tilbage, er hendes sædvanlige Phrase: Ja, hvad man har et Bøsvær, naar man vil holde sit Husvæsen i ordentlig Stand! Det kjender De ikke noget til, lille Frøken! Men Deres Tid kommer nok.

Naar jeg nu fra dette Selskab kommer op i min egen Stue, er jeg rigtignok som i en anden Verden, men jeg føler mig dog saa alene! Jeg kan ikke mere, som før, more mig med mine egne Tanker; der er intet Indhold i mig mere! Jeg ønsker ikke det Gamle tilbage, men jeg higer efter noget Nyt, som kunde indtage den tomme Plads: Interesser, Mennesker, Liv!

Men kommer der da ingen Fremmede, Du synes om? spørger Du vist. Ja, og nei! Fremmede nok, men ingen jeg synes om. Jeg vil engang for alle indføre Dig i vor Omgangskreds, saa Du herefter kan orientere Dig paa egen Haand.

De Familier, jeg har gjort Bekjendtskab med, ere ganske »som Folk er fleeste«. Den Slags Mennesker kunde man ligne ved Fyldningen i Bunden af couleurt Broderie, som er der, fordi der skal være Noget, og forresten kun tjener til at fremhæve Figureerne. Men da her desværre ingen Figurer, interessante Personligheder ere, bliver det kun den jævne Flade, jeg stiller Dig for Øie.

Jeg vil begynde med Præstefamilien. Pastor Star præker godt, men lader til at være orthodox; forresten en dannet og selskabelig Mand. Hans Kone gjør Fordring paa at være vittig, hvorfor Alle, der komme i Huset, paa mig nær, pligtskyldigst lee, hvergang hun siger noget. Hun kan virkelig dreie ret pudsigt med Ord, men jeg har endnu ikke hørt hende udtrykke en Tanke. Deres Lærerinde, Frøken Sonne, er smuk, men affecteert, og har altfor meget af den falske Dannelse, der sidder udenpaa, som Fernis. Hun er ikke af mi-